

Sygn. akt I AGa 223/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Agnieszka Bednarek - Moraś
Sędziowie:	SA Dorota Gamrat - Kubeczak (spr.) SO del. Zbigniew Ciechanowicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Karolina Ernest

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2019 roku na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo K.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 24 lipca 2018 roku, sygn. akt VIII GC 274/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Dorota Gamrat - Kubeczak Agnieszka Bednarek - Moraś Zbigniew Ciechanowicz

sygn. akt I AGa 223/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 grudnia 2017 r. Skarb Państwa - Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo K. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwoty 164 809,54 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2017 r. oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że zawarł z pozwaną w dniu 13 listopada 2012 r. umowę, której przedmiotem było ustalenie szczegółowych zasad i warunków współdziałania w zakresie eksploatacji, konserwacji remontów i modernizacji linii i urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność pozwanej a posadowionych na gruntach pozostających w

zarządzie Nadleśnictwa K.. Strony zawarły w tej umowie postanowienie, zgodnie z którym w przypadku gdy właściwy organ podatkowy wyda ostateczną decyzję administracyjną, od której wniesione zostaną wszelkie przewidziane prawem zwyczajne środki odwoławcze, obciążającą powoda inną wartością niż kwota zadeklarowanego podatku dla pasów gruntów wyszczególnionych w załączniku nr 1 do umowy, to roczne wynagrodzenie Nadleśnictwa K. ulegnie skorygowaniu o wartość wynikającą z tej decyzji. Właściwy organ podatkowy obciążył powoda podatkiem o innej wartości niż wynikająca z umowy, powód wyczerpał też środki odwoławcze i w związku z tym domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 316 047,57zł. Pozwana uznała jednak roszczenie w części i dokonała zapłaty kwoty 152 879,92 zł. Pomimo wezwań pozwana nie uiszcza pozostałej części należności. Powód domagał się na podstawie art. 471 k.c. wyrównania uszczerbku w majątku w związku z wydaniem decyzji podatkowej zwiększającej wysokość podatku. Zdaniem powoda umowa wykonawcza miała na celu zabezpieczenie przyszłych, ewentualnych roszczeń Nadleśnictwa K. o zwrot zapłaconego podatku od nieruchomości ustalonego na podstawie decyzji organu podatkowego.

W odpowiedzi na pozew (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniosła o odrzucenie pozwu co do kwoty 150 961,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 9 stycznia 2017 r., oddalenie powództwa w pozostałym zakresie i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, pozwana podniosła zarzut powagi rzeczy osądzonej co do część żądania, obejmującej żądanie zapłaty wynagrodzenia za korzystanie przez pozwaną z nieruchomości w okresie II półrocza 2009 r. Wskazała, że pomiędzy stronami niniejszego procesu toczyły się procesy z powództwa Skarbu Państwa – Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwa K. przeciwko spółce (...) o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z gruntów w zarządzie powoda – gruntów tych samych, których dotyczy żądanie w niniejszej sprawie i w tym samym okresie, którego dotyczy powództwo. Postępowania toczące się uprzednio pomiędzy stronami o to samo roszczenie zostały zakończone prawomocnymi wyrokami i były prowadzone przed Sądem Rejonowym w Gorzowie Wielkopolskim m.in. w sprawach o sygn. V GC 33/12 i V GC 282/12. Niezależnie od tego pozwana podniosła, że bez wątplenia w niniejszej sprawie powód ponownie, tak samo jak w sprawach prawomocnie zakończonych, domaga się zapłaty wynagrodzenia w kwocie odpowiadającej wysokości podatku od nieruchomości uiszczanego na podstawie wówczas złożonych deklaracji podatkowych. Nadto, zdaniem pozwanej, powód żąda "częściowo tożsamy kwot odpowiadających kwocie zapłaconego podatku od nieruchomości, które ujął w uprzednio złożonych pozwach, a które dodatkowo na podstawie prawomocnych wyroków Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim w ww. sprawach pozwana powodowi zapłaciła.

Niezależnie do powyższego zarzutu pozwana wskazała, że powództwo jest niezasadne, gdyż zawierając umowę ramową i umowy wykonawcze strony postanowiły uznać okresy i powierzchnie, co do których zapadły prawomocne rozstrzygnięcia przed zawarciem umowy ramowej za rozliczone w całości stąd zapis, że za te okresy i powierzchnie nie zostanie naliczone wynagrodzenie umowne. Podobnie co do gruntów i okresów objętych prawomocnymi wyrokami nie może mieć zastosowania tryb korygowania wynagrodzenia przewidziany w § 10 umowy ramowej i § 10 umowy wykonawczej z dnia 13 listopada 2012 r. gdyż tryb zmiany wysokości wynagrodzenia przysługującego powodowi został przewidziany jedynie do wynagrodzenia zapłaconego na podstawie § 7 umowy, a zatem wynagrodzenia za lata 2006-2011. Ponadto nie zachodzą podstawy do żądania od pozwanej zapłaty podatku VAT do części roszczenia objętego powagą rzeczy osądzonej. Pozwana podniosła też, że brak jest podstaw do żądania zapłaty poniesionych kosztów procesu zasądzonych prawomocnie przez NSA od powoda na rzecz SKO gdyż § 5 umowy, w której przewidziano podstawę do obciążania pozwanej tymi kosztami, nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

Pozwana podniosła też zarzut przedawnienia roszczenia, gdyż powód zapłaty podatku od nieruchomości ustalonego ostatecznymi decyzjami administracyjnymi dokonał w dniu 19 lutego 2014 r., zaś pozew został złożony dopiero w grudniu 2017 r., a zatem upłynął trzyletni termin przedawnienia roszczenia związanego z działalnością gospodarczą powoda.

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy w sprawie o sygn. akt VIII GC 274/18 zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz powoda Skarbu Państwa –

Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo K. kwotę 164 809,54 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2017r. (pkt I) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 400 zł tytułem kosztów procesu (pkt II). Nadto w punkcie III nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 8 241 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Rozstrzygnięcie niniejsze Sąd Okręgowy poprzedził następującymi ustaleniami faktycznymi:

Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. jest właścicielem linii elektroenergetycznych, które przebiegają nad nieruchomościami będącymi własnością Skarbu Państwa i pozostającymi w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe - Nadleśnictwa K. położonymi m.in. na terenie Gminy K..

Między stronami toczyły się prawomocnie zakończone postępowania sądowe dotyczące zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwaną z gruntów znajdujących się pod liniami energetycznymi pozostających w zarządzie powoda oraz podatku od nieruchomości za lata 2006-2011, w tym także za okres II półrocza 2009 r.

W celu uporządkowania stanu prawnego i faktycznego między stronami, także w związku z zapadłymi wyrokami w zakresie bezumownego korzystania z gruntów pozwana zainicjowała zawarcie umowy o współpracy.

W dniu 16 sierpnia 2012 r. strony zawarły umowę o współpracy nr (...), której przedmiotem było ustalenie zasad warunków współdziałania pomiędzy stronami w zakresie prowadzenia przez pozwaną lub inny podmiot działający w jej imieniu eksploatacji, konserwacji, remontów i modernizacji linii i urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność pozwanej, posadowionych na gruntach pozostających w zarządzie powoda oraz prowadzenia uzgodnień budowy na tych gruntach przez pozwaną nowych linii i urządzeń elektroenergetycznych (§ 1).

Zgodnie z § 5 ust. 5 umowy w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda decyzję administracyjną, wykonalną lub natychmiast wykonalną, określającą pozwaną jako zobowiązanego z tytułu podatku od nieruchomości w zakresie gruntów objętych niniejszą umową i w rezultacie tej decyzji pozwana zapłaci ten podatek, to roczne wynagrodzenie właściwych Nadleśnictw skorygowane zostanie o kwotę podatku zapłaconego przez pozwaną.

Zgodnie z § 5 ust. 7 umowy w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda ostateczną decyzję administracyjną, od której wniesione zostaną wszelkie przewidziane prawem zwyczajne środki odwoławcze, obciążającą Nadleśnictwo inną wartością niż kwota zadeklarowanego podatku dla pasów gruntów wyszczególnionych w załączniku nr 1 do umowy wykonawczej, to roczne wynagrodzenie właściwych Nadleśnictw ulegnie skorygowaniu o wartość wynikającą z tej decyzji. Zasada konieczności wykorzystania środków odwoławczych nie obowiązywała w sprawach, w których ich wniesienie byłoby oczywiście nieuzasadnione.

W przypadku, o którym mowa w ust. 7 właściwe Nadleśnictwa miały przedstawiać pozwanej w terminie 4 dni od daty doręczenia decyzji administracyjnej (wydanej w I bądź II instancji) opinię co do braku zasadności składania środków odwoławczych wraz ze stosownym uzasadnieniem. W terminie kolejnych 4 dni pozwana miała przekazać Nadleśnictwu swoje stanowisko w tej sprawie. Brak stanowiska pozwanej we wskazanym wyżej terminie było równoznaczne ze stanowiskiem negatywnym, tj. brakiem zasadności składania odwołania od decyzji administracyjnej (§ 5 pkt 8).

Zgodnie z § 7 ust. 1 umowy stronie zgodnie przyjęły, że wynagrodzenie jednorazowe, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt b umowy miało zostać skalkulowane dla powierzchni gruntów pod liniami i urządzeniami elektroenergetycznymi, wykazanymi w deklaracjach podatkowych obejmujących okres od 2006 do 2011 r. i dotyczyć miało następujących tytułów:

a) kosztów poniesionego opodatkowania gruntów podatkiem od nieruchomości lub podatkiem leśnym, zapłaconego przez właściwe Nadleśnictwa,

b) ograniczeń w prowadzeniu gospodarki leśnej w wysokości 0,3 zł/m² rocznie, dla powierzchni gruntów podlegających opodatkowaniu,

c) ograniczeń w prowadzeniu gospodarki leśnej z tytułu posadowienia linii kablowych na gruntach podlegających opodatkowaniu, w wysokości 2,00 zł rocznie za metr bieżący tych linii, z zastrzeżeniem, że wynagrodzenie z tytułu ograniczeń w prowadzeniu gospodarki leśnej, o którym mowa w pkt b i c zostanie naliczone od dnia 2 marca 2011 r.

Zgodnie z § 7 ust. 2 umowy zasady wypłaty wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1 stosuje się od odpowiednio do postępowań sądowych toczących się między stronami i niezakończonych prawomocnie do dnia wejścia w życie niniejszej umowy, w sprawach tych, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej umowy, właściwe Nadleśnictwa miały cofnąć powództwo i zrzec się roszczeń, a pozwana miała nie składać wniosków o zasądzenie kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zgodnie z § 7 ust. 3 umowy wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1 miało nie zostać naliczone dla powierzchni gruntów, w stosunku do których zapadły prawomocne orzeczenia sądowe, za okres objęty tym orzeczeniem. Powyższe wynagrodzenie miało nie zostać naliczone również dla powierzchni gruntów, w stosunku do których zawarte zostały umowy cywilnoprawne, o których mowa w § 12 ust. 5 umowy.

Zapłata przez pozwaną wynagrodzenia określonego w § 7 niniejszej umowy zwalniała pozwaną z wszelkich zobowiązań w stosunku do powoda, w tym również ze zobowiązań solidarnych, za wyjątkiem ewentualnych roszczeń podatkowych, które jeśli wystąpią, to będą miały do nich zastosowanie zasady określone w § 5 niniejszej umowy stosowane odpowiednio.

W wykonaniu powyższej umowy strony zawarły w dniu 13 listopada 2012 r. umowę wykonawczą nr (...), której przedmiotem było ustalenie szczegółowych zasad i warunków współdziałania między stronami w zakresie prowadzenia przez pozwaną lub inny podmiot działający w jej imieniu eksploatacji, konserwacji, remontów i modernizacji linii i urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność pozwanej, posadowionych na gruntach pozostających w zarządzie Nadleśnictwa K., a eksploatowany przez Rejon Dystrybucji G. w Oddziale Dystrybucji G. oraz prowadzenia uzgodnień budowy na tych gruntach przez pozwaną nowych linii i urządzeń elektroenergetycznych.

Z tytułu umożliwienia pozwanej dostępu do linii i urządzeń elektroenergetycznych dla wykonywania czynności związanych z eksploatacją konserwacją, remontami i modernizacją linii Nadleśnictwu przysługiwało:

a) wynagrodzenie roczne w roku 2012 i w latach następnych, ustalone według zasad określonych w § 4 i 5 niniejszej umowy,

b) wynagrodzenie jednorazowe za okres od roku 2006 do 2011.

Strony postanowiły w § 5 ust. 1 umowy, że roczne wynagrodzenie należne Nadleśnictwu za 1 m² gruntu skalkulowane zostanie na podstawie równowartości podatku od nieruchomości lub podatku leśnego i rolnego, zależnej od kategorii gruntów wynikających z ewidencji gruntów i budynków zadeklarowanych przez Nadleśnictwo w deklaracjach złożonych właściwemu organowi podatkowemu za dany rok podatkowy dla powierzchni określonej w myśl § 4 niniejszej umowy.

Zgodnie z § 5 ust. 5 umowy w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda decyzję administracyjną wykonalną lub natychmiast wykonalną, określającą pozwaną jako zobowiązanego z tytułu podatku od nieruchomości w zakresie gruntów objętych niniejszą umową i w rezultacie tej decyzji pozwana zapłaci ten podatek, to roczne wynagrodzenie Nadleśnictwa skorygowane zostanie o kwotę podatku zapłaconego przez pozwaną. W sytuacji określonej w § 5 ust. 5 umowy pozwana pisemnie miała powiadomić powoda o otrzymanej decyzji administracyjnej i uregulowaniu zobowiązania podatkowego, załączając do pisma kserokopię decyzji oraz dowód uiszczenia przez pozwaną kwoty podatku wynikającej z decyzji (lit. a); w terminie 14 dni od daty otrzymania

powyższego pisma powódka miała dokonać aktualizacji załączników nr 1 i 2 do niniejszej umowy (lit. b); niezwłocznie po przeprowadzeniu aktualizacji powódka miała wystawić fakturę korygującą VAT do faktury VAT wystawionej zgodnie z zapisami § 6 ust. 1 niniejszej umowy (lit. c).

W § 5 ust. 7 umowy strony postanowiły, że w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda ostateczną decyzję administracyjną od której wniesione zostaną wszelkie przewidziane prawem zwyczajne środki odwoławcze, obciążającą Nadleśnictwo inną wartością niż kwota zadeklarowanego podatku dla pasów gruntów wyszczególnionych w załączniku nr 1 do niniejszej umowy, to roczne wynagrodzenie Nadleśnictwa ulegnie skorygowaniu o wartość wynikającą z tej decyzji. Zasada ta miała nie obowiązywać w spawach, w których wniesienie środków odwoławczych byłoby oczywiście nieuzasadnione.

Zgodnie z § 5 ust. 10 umowy w przypadku niekorzystnego rozstrzygnięcia dla powoda w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia środka zaskarżenia, co do którego stanowisko pozwanej było pozytywne, zwróci ona powodowi poniesione koszty postępowania w wysokości określonej w orzeczeniu kończącym sprawę. Zasada zwrotu kosztów postępowania nie obowiązuje w przypadkach, w których odwołanie/skarga zostaną sporządzone z pominięciem argumentów/zarzutów proponowanych przez pozwaną bądź w przypadkach istotnych braków formalnych środka zaskarżenia albo innych ewidentnych błędów i zaniechań, które skutkowały odrzuceniem/oddaleniem odwołania/skargi.

W § 7 ust. 1 umowy wykonawczej strony ustaliły, że tytułem rozliczenia roszczeń związanych z lokalizacją, utrzymaniem i eksploatacją linii i urządzeń elektroenergetycznych będących własnością pozwanej zlokalizowanych na gruntach znajdujących się w zarządzie Nadleśnictwa za okres od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2011 r., pozwana wypłaci Nadleśnictwu wynagrodzenie jednorazowe, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt. b, w wysokości 591 222,23 zł netto zgodnie z załącznikiem nr 3 do niniejszej Umowy.

Strony zgodnie przyjmują, że wynagrodzenie jednorazowe, o którym mowa wyżej zostało skalkulowane dla powierzchni gruntów pod liniami i urządzeniami elektroenergetycznymi, wykazanymi w deklaracjach podatkowych obejmujących okres 2006 do 2011 i dotyczy następujących tytułów:

- a) kosztów poniesionego opodatkowania „gruntów” podatkiem od nieruchomości lub podatkiem leśnym, zapłaconego przez Nadleśnictwo, za okres od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2011 r.,
- b) ograniczeń w prowadzeniu gospodarki leśnej w wysokości 0,03 zł/m² rocznie, dla powierzchni „gruntów” podlegających opodatkowaniu, za okres od 1 stycznia 2006 r. do 2 marca 2011 r.,
- c) ograniczeń w prowadzeniu gospodarki leśnej z tytułu posadowienia linii kablowych na „gruntach” podlegających opodatkowaniu, w wysokości 2,00 zł rocznie za metr bieżący tych linii, za okres od 1 stycznia 2006 r. do 2 marca 2011 r.

Wynagrodzenie, o którym mowa w tym ustępie nie zostanie naliczone dla powierzchni gruntów, w stosunku do których zapadły prawomocne orzeczenia sądowe oraz w stosunku do których zawarte zostały między stronami umowy cywilnoprawne, o których mowa w § 12 ust. 7.

Strony zgodnie stwierdziły, że w stosunku do spraw określonych w § 7 ust. 2-3 umowy o współpracy zawartej w dniu 16 sierpnia 2012 r., zostały one zakończone zgodnie z postanowieniami „Ramowej umowy o współpracy” i między stronami nie występują sprawy sporne w tym zakresie (ust. 2).

Wynagrodzenie ustalone w ust. 1 płatne miało być w terminie 30 dni od dnia doręczenia przez Nadleśnictwo faktury VAT. Podstawę do wystawienia faktury VAT stanowił protokół uzgodnień pomiędzy stronami niniejszej umowy, dotyczący powierzchni gruntów dla wyliczenia wynagrodzenia jednorazowego, zgodnie z załącznikiem nr 3 do niniejszej umowy (§ 3).

Zapłata przez pozwaną wynagrodzenia określonego w § 7 niniejszej umowy zwalniała pozwaną z wszelkich zobowiązań w stosunku do Nadleśnictwa, w tym również ze zobowiązań solidarnych, za wyjątkiem ewentualnych roszczeń podatkowych, które jeśli wystąpią, to będą miały do nich zastosowanie zasady określone w § 5 niniejszej umowy stosowane odpowiednio (§ 10).

W dniu 17 grudnia 2012 r. Wójt Gminy K. wydał decyzję administracyjną określającą Nadleśnictwu K. zobowiązanie podatkowe w podatku od nieruchomości za 2009 r. w kwocie 499 371,10zł.

Na powyższą decyzję powód zgodnie ze stanowiskiem pozwanej złożył w dniu 03.01.2013 r. odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G.

W dniu 3 stycznia 2013 r. powód przesłał pozwanej wniesione odwołanie.

Decyzją z dnia 14 marca 2013 r. (znak (...)) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w G. uchyliło zaskarżoną decyzję w całości i przekazało sprawę organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

W dniu 10 maja 2013 r. Wójt Gminy K. wydał nową decyzję określającą Nadleśnictwu K. zobowiązania w podatku od nieruchomości za 2009 r. w kwocie 499 371 zł.

Powód poinformował pozwaną o ww. decyzji z prośbą o zajęcie stanowiska w przedmiocie konieczności wniesienia odwołania.

W piśmie z dnia 17 maja 2013 r. pozwana zajęła stanowisko w przedmiocie konieczności wniesienia odwołania. W odpowiedzi powód przesłał pozwanej projekt odwołania do zaakceptowania i wniesienia poprawek. Pozwana nie zgłosiła żadnych uwag do otrzymanego projektu pisma.

W dniu 23 maja 2013 r. powód wniósł odwołanie od decyzji Wójta Gminy K. z dnia 10 maja 2013 r. Przy piśmie z dnia 23 maja 2013 r. powód przekazał pozwanej odpis wniesionego odwołania.

W dniu 18 lipca 2013 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w G. wydało decyzję (znak (...)), której mocą uchyliło zaskarżoną decyzję w całości i przekazało sprawę organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

Powyższa decyzja została przesłana pozwanej mailem z dnia 24 lipca 2013 r.

W dniu 7 października 2013 r. Wójt Gminy K. wydał decyzję o znaku (...) w sprawie określenia Nadleśnictwu K. wysokości zobowiązania w podatku od nieruchomości za 2009 r. w kwocie 350 989 zł.

W piśmie z dnia 10 października 2013 r. powódka przesłała tę decyzję pozwanej.

W odpowiedzi na powyższe pozwana w piśmie z dnia 11 października 2013 r. poinformowała powoda o konieczności wniesienia odwołania.

W piśmie z dnia 14 października 2013 r. powód przesłał pozwanej projekt odwołania do zaopiniowania. Pozwana nie wniosła uwag co do treści projektu odwołania i zaopiniowała ten projekt pozytywnie.

W dniu 18 października 2013 r. powód wniósł odwołanie od decyzji Wójta Gminy K. z dnia 7 października 2013 r. Powód przesłał pozwanej odpis wniesionego odwołania.

W dniu 20 stycznia 2014 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w G. wydało decyzję o znaku (...) utrzymującą w mocy decyzję organu I instancji.

Powód w piśmie z dnia 4 lutego 2014 r. poinformował pozwaną o powyższej decyzji z prośbą o zajęcie stanowiska co do dalszego postępowania.

W odpowiedzi pozwana poinformowała powoda o konieczności złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. dostarczając stosownych argumentów.

W dniu 10 lutego 2014 r. Wójt Gminy K. wystawił upomnienie nr 26 wzywające powoda do zapłaty zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości za lata 2009, 2010, 2011 w łącznej kwocie 788 815,80 zł, której termin zapłaty oznaczono na 7 dni od dnia otrzymania upomnienia pod rygorem egzekucji administracyjnej.

W dniu 19 lutego 2014 r. powód uregulował na rzecz Urzędu Gminy K. zobowiązanie podatkowe wynikające z ww. upomnienia w ten sposób, że w formie przelewu przekazano kwotę 512 120,20 zł oraz dokonano kompensaty kwoty 273 492,80 zł wraz z odsetkami, na co Gmina K. wyraziła zgodę.

W piśmie z dnia 18 lutego 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty korekty podatku za 2009 r. tj. kwoty 249 096,24 zł.

W dniu 27 lutego 2014 r. powód wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G.. Treść tej skargi przekazano pozwanej przy piśmie z dnia 27 lutego 2014 r.

Wyrokiem z dnia 12 maja 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. I SA/Gol58/14 Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. uchylił zaskarżoną decyzję SKO z dnia 20 stycznia 2014 r. w przedmiocie podatku od nieruchomości za 2009 r. i określił, że zaskarżona decyzja nie może być wykonana i zasądził od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G. na rzecz strony skarżącej kwotę 412,18 zł.

Powód przesłał odpis wyroku pozwanej, jednocześnie poinformował, że odstąpił od złożenia zażalenia na punkt 3. wyroku w przedmiocie zasądzonych kosztów postępowania.

W piśmie z dnia 1 lipca 2014 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w G. wniosło skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 12 maja 2014 r. Odpis skargi powód przesłał pozwanej z prośbą o przygotowanie odpowiedzi.

W dniu 7 listopada 2014 r. strony zawarły umowę o ustanowieniu odpłatnej służebności przesyłu w formie aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza B. A. z Kancelarii Notarialnej w G. repertorium A (...)

W § 7 ust 8 ww. umowy służebności przesyłu strony ustaliły, że w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda ostateczną decyzję administracyjną, od której, wniesione zostaną wszelkie przewidziana prawem zwyczajne środki odwoławcze, zmieniającą wysokość zapłaconego podatku w danym roku podatkowym od gruntów, na których została ustanowiona służebność przesyłu, to (...) sp. z o.o. zobowiązuje się do wyrównania Nadleśnictwu K. kwoty zapłaconego podatku za okres ustalony decyzją, a roczne wynagrodzenie Nadleśnictwa K. ulegnie skorygowaniu o wartość wynikająca z tej decyzji w terminie 30 dni od dnia powiadomienia przez Nadleśnictwo.

Wyrokiem z dnia 4 października 2016 r. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w sprawie o sygn. akt II FSK 2462/14 uchylił zaskarżony wyrok w całości, oddalił skargę i zasądził od powoda na rzecz Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G.

kwotę 5 400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego. Powódka przesłała odpis powyższego wyroku pozwanej.

W dniu 7 grudnia 2016 r. powód wystawił pozwanej fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury nr (...) z dnia 23 listopada 2012 r. na kwotę 316 047,57 zł brutto (256 949,24 zł netto) z oznaczeniem terminu płatności na 30 dni od daty jej otrzymania. Do faktury załączono skorygowany załącznik nr 3 do umowy wykonawczej.

Na kwotę 256 949,24 zł netto dochodzona na podstawie faktury składa się należność główna w kwocie 160 385,24 zł, odsetki zapłacone Gminie K. w kwocie 88 756,00 zł, koszty skargi do WSA w kwocie 2 391 zł, opłata od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty postępowania przed NSA w kwocie 5 400 zł. Faktura nie obejmowała kwot zasądzonych prawomocnymi wyrokami z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości.

W piśmie z dnia 8 grudnia 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 316 047,57 zł z tytułu korekty podatku od nieruchomości za 2009 r. i zobowiązaniem do zapłaty podatku od nieruchomości za 2009r. za grunty zajęte pod napowietrzne linie energetyczne przez pozwaną. Wezwanie to doręczono pozwanej w dniu 9 grudnia 2016 r.

W piśmie z dnia 16 grudnia 2016 r. pozwana uznała roszczenie powoda wskazując, że nie uchyła się od obowiązku zapłaty kwestionując jednocześnie wysokość wyliczenia należnej kwoty.

W odpowiedzi powódka podtrzymała w całości swoje dotychczasowe wyliczenia dodatkowo przedstawiając wyliczenia szczegółowe.

W piśmie z dnia 24 stycznia 2017 r. powód ponownie wystąpił do pozwanej z wezwaniem do polubownego załatwienia sprawy i dobrowolnej zapłaty kwoty 316 047,57 zł. Wezwanie zostało odebrane przez pozwaną w dniu 30 stycznia 2017 r.

W odpowiedzi na powyższe pozwana zajęła stanowisko w pismach z dnia 13 lutego 2017 r. i z dnia 23 lutego 2017 r., zgodnie z którym rozliczenia z powodem obejmujące korektę podatku powinny obejmować jedynie I półrocze 2009 r. W związku z tym pozwana wyraziła gotowość płatności w kwocie 134 435,62 zł netto.

W marcu 2017 r. strony prowadziły korespondencję mailową w zakresie sposobu rozliczenia wynagrodzenia, a także zapłaconych przez Nadleśnictwo K. odsetek za zwłokę od zaległych podatków oraz kosztów sądowych, w szczególności tego, czy winne one być obciążone podatkiem VAT.

W dniu 6 marca 2017 r. pozwana dokonała zapłaty kwoty 152 879,92 zł tytułem częściowej płatności wynikającej z faktury korekty.

W odpowiedzi na powyższe w piśmie dnia 30 maja 2017 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty reszty należności w kwocie 164 809,54 zł. Wezwanie to zostało doręczone pozwanej w dniu 1 czerwca 2017 r.

W odpowiedzi z dnia 5 czerwca 2017 r. pozwana uznała, że brak jest podstaw do zapłaty żądanej kwoty.

W piśmie z dnia 21 sierpnia 2017 r. powód ponownie wystosował do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 164 809,54 zł, w terminie do dnia 31 sierpnia 2017 r. Wezwanie zostało pozwanej doręczone w dniu 22 sierpnia 2017 r.

W odpowiedzi na powyższe pozwana w piśmie z dnia 23 sierpnia 2017 r. podtrzymała

swoje stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 5 czerwca 2017 r.

Pomimo upływu terminu wyznaczonego w wezwaniu pozwana nie uściła należności. W związku z tym powód skierował wniosek o wszczęcie postępowania do Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie, która decyzją z dnia 3 listopada 2017 r. przekazała niniejszą sprawę powodowi do samodzielnego prowadzenia.

Powództwo w ocenie Sądu Okręgowego zasługiwało na uwzględnienie, z następującym uzasadnieniem:

Podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy podał przepis art. 471 k.c.

Sąd Okręgowy wskazał, że z uwagi na sposób obrony strony pozwanej w pierwszej kolejności rozpatrzył zarzut powagi rzeczy osądzonej, który pozwana zgłosiła w stosunku do kwoty 150 961,75 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2017 r., wnosząc o odrzucenie pozwu w tym zakresie.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuca pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tym samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. W świetle tego przepisu stan powagi rzeczy osądzonej będzie miał miejsce, gdy w sprawie będzie zachodziła tożsamość stron postępowania oraz tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia. Niewątpliwie w niniejszej sprawie, w stosunku do prawomocnie zakończonej sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Gorzowie Wielkopolskim pod sygnaturą akt V GC 282/11 i przed Sądem Okręgowym w Szczecinie pod sygnaturą VIII Ga 51/12, zachodzi tożsamość stron, tj. powoda i pozwanej. Nie można natomiast mówić o tożsamości podstawy faktycznej i prawnej roszczenia dochodzonego w tej sprawie.

W ocenie Sądu Okręgowego podstawę prawną dochodzonego roszczenia objętego ww. wyrokami Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 28 listopada 2011 r. i Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 22 marca 2012 r. stanowiły przepisy art. 224 i art. 225 k.c. w związku z art. 230 i art. 352 § 2 k.c., które przyznają właścicielowi roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy wobec posiadacza samoistnego albo zależnego w złej wierze, bądź takiego posiadacza w dobrej wierze, który dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy. Natomiast podstawą prawną roszczenia o zapłatę kwoty 164 809,54 zł jest przepis art. 471 k.c. statuujący odpowiedzialność kontraktową, czyli odpowiedzialność dłużnika za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, którym w tym przypadku jest umowa wykonawcza nr (...)

z dnia 13 listopada 2012 r. Zgodnie z § 10 tej umowy wykonawczej zapłata przez Operatora (tj. pozwaną Spółkę) wynagrodzenia określonego w § 7 niniejszej Umowy zwalnia Operatora ze wszelkich zobowiązań w stosunku do Nadleśnictwa, w tym również ze zobowiązań solidarnych, za wyjątkiem ewentualnych roszczeń podatkowych, które jeśli wystąpią, to będą miały do nich zastosowanie zasady określone § 5 niniejszej Umowy, stosowane odpowiednio. Z kolei § 7 umowy wykonawczej dotyczy rozliczenia za lata 2006-2011 i zobowiązania Operatora do zapłaty na rzecz Nadleśnictwa wynagrodzenia jednorazowego. Wynagrodzenie to miało nie być naliczone dla powierzchni gruntów, w stosunku do których zapadły prawomocne orzeczenia sądowe oraz w stosunku do których zawarte zostały między Stronami umowy cywilnoprawne, o których mowa w § 12 ust. 7.

Zdaniem Sądu Okręgowego zapis o nienaliczaniu wynagrodzenia za grunty, wobec których zapadły prawomocne orzeczenia sądowe w świetle całokształtu postanowień umowy wykonawczej nr (...) nie wyklucza zapłaty przez pozwaną należności wynikającej z decyzji administracyjnej, w której organ podatkowy zobowiąże stronę powodową do zapłaty innej (większej) wartości podatku niż zadeklarowany dla pasów gruntów wyszczególnionych w załączniku nr 1 do umowy wykonawczej. Niespornym jest, że grunty, za które organ podatkowy obciążył powoda wyższym podatkiem od nieruchomości, ujęte były w tymże załączniku.

Ponadto Sąd Okręgowy podkreślił, że w dacie zawierania umowy wykonawczej organy podatkowe nie prowadziły postępowań o zmianę wysokości podatku od nieruchomości (vide zeznania w charakterze strony nadleśniczego T.

K., który wskazał, że takowe postępowania były wobec innych nadleśnictw). Przedmiotowa regulacja przewidziana w umowie wykonawczej miała na celu zabezpieczyć Nadleśnictwo K. przed sytuacją wydania przez organy podatkowe decyzji administracyjnych ustalających obowiązek zapłaty podatku od nieruchomości w wyższej wysokości niż zadeklarowana. W takich sytuacjach odpowiednie zastosowanie znajdowały postanowienia § 5 ust. 7 umowy wykonawczej, zgodnie z którymi w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda ostateczną decyzję administracyjną, od której wniesione zostaną wszelkie przewidziane prawem zwyczajne środki odwoławcze, obciążającą Nadleśnictwo inną wartością niż kwota zadeklarowanego podatku dla pasów gruntów wyszczególnionych w załączniku nr 1 do niniejszej umowy, to roczne wynagrodzenie

Nadleśnictwa ulegnie skorygowaniu o wartość wynikającą z tej decyzji. Powyższe uregulowania pokazują jaka była wola stron w zakresie wzajemnych uzgodnień w przedmiocie uregulowania przez pozwaną powodowi zapłaconych przez Nadleśnictwo podatków od nieruchomości na podstawie decyzji organów podatkowych. Decyzja organu podatkowego – Wójta Gminy

K. z dnia 7 października 2013 r., utrzymana w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 10 stycznia 2014 r., zobowiązała Nadleśnictwo do zapłaty podatku od nieruchomości za grunty pod liniami elektroenergetycznymi za rok 2009 w kwocie 350 989 zł,

czyli jak za grunty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Umowa wykonawcza zawarta została w roku 2012, czyli już po wydaniu wyroków przez Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. (V GC 282/11) i Sąd Okręgowy w Szczecinie (VIII Ga 51/12). Decyzje podatkowe organów pierwszej i drugiej instancji również wydane zostały po wydaniu powyższych orzeczeń, a także

po zawarciu umowy wykonawczej nr (...). Z tych względów nie można się zgodzić ze stroną pozwaną o tożsamości stanu faktycznego i prawnego niniejszej sprawy ze stanem faktycznym i prawnym sprawy V GC 282/11 (odpowiednio VIII Ga 51/12 w drugiej instancji), w szczególności że w dacie wyrokowania przed sądem gospodarczym nie było wydanych decyzji organów podatkowych. Wytaczając powództwo przed Sądem Rejonowym w Gorzowie Wlkp. powód domagał się wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z gruntów Lasów Państwowych w zarządzie Nadleśnictwa K., zaś w tej sprawie powód żąda należności z tytułu nienależytego wykonania przez pozwaną umowy wykonawczej. Zawierając umowę wykonawczą nr (...)

pozwana godziła się na zapłatę wynagrodzenia powodowi z tejże umowy, obejmującego należność ustaloną na podstawie ostatecznej decyzji administracyjnej organu podatkowego obciążającej Nadleśnictwo inną wartością niż kwota zadeklarowanego podatku. Z tych względów nie można zdaniem Sądu Okręgowego przyjmować, że roszczenie objęte niniejszym powództwem jest roszczeniem tożsamym z roszczeniem objętym powagą rzeczy osądzonej z ww. wyroków Sądów obu instancji. W dacie wyrokowania przez sądy gospodarcze roszczenie powoda o zapłatę podatku od nieruchomości w wysokości wynikającej z prowadzonej działalności gospodarczej nie istniało. Sad Okręgowy ostatecznie uznał, że brak jest podstaw do przyjęcia, że w niniejszej sprawie zaistniała przesłanka do odrzucenia pozwu, w tym w zakresie kwoty wskazanej w odpowiedzi na pozew.

Przechodząc do meritum sporu Sąd Okręgowy stwierdził, że interpretacja postanowień umowy wykonawczej z dnia 13 listopada 2012 r. daje podstawy do przyjęcia zasadności

roszczenie pozwu wywiedzionego z nienależytego wykonania przez pozwaną Spółkę umowy wykonawczej. Jak już zostało wskazane podstawę prawną powództwa stanowi przepis art. 471

k.c. w związku z postanowieniami § 5 ust. 7 i ust. 10, § 7 i § 10 umowy wykonawczej. Zgodnie z

§ 10 zapłata przez Operatora (tj. pozwaną Spółkę) wynagrodzenia określonego w § 7 niniejszej Umowy zwalnia Operatora ze wszelkich zobowiązań w stosunku do Nadleśnictwa, w tym również ze zobowiązań solidarnych, za wyjątkiem ewentualnych roszczeń podatkowych, które jeśli wystąpią, to będą miały do nich zastosowanie zasady określone § 5 niniejszej Umowy, stosowane odpowiednio. Paragraf 7 umowy wykonawczej regulował wynagrodzenie jednorazowe za okres 2006-2011 tytułem korzystania przez pozwaną z gruntów leśnych będących w zarządzie Nadleśnictwa K.. Jednakże treść § 10, pomimo zastrzeżenia, że zapłata przez Operatora wynagrodzenia określonego w § 7 zwalnia go ze wszelkich zobowiązań w stosunku do Nadleśnictwa, jednocześnie przewiduje możliwość ewentualnych roszczeń podatkowych, do których — jeśli wystąpią — będą miały zastosowanie zasady określone w § 5 umowy stosowane odpowiednio. Powyższe pokazuje, że wbrew twierdzeniom pozwanej zapłata wynagrodzenia określonego w § 7 nie wyłączała konieczności zapłaty przez Operatora roszczeń podatkowych mogących dopiero

powstać. Zaś odesłanie do § 5 — w szczególności ust. 7 — wskazuje, że zasady dotyczące wynagrodzenia rocznego w roku 2012 i następnych miały zastosowanie również do ewentualnych roszczeń podatkowych. Oczywistym jest przy tym, że te ewentualne roszczenia podatkowe, o których mowa w § 10 miały dotyczyć okresu 2006-2011. Stąd też postanowienia te mają zastosowanie do decyzji podatkowej Wójta Gminy K. obejmującej rok 2009, choć została ona wydana w październiku 2013 r.

W myśl § 5 ust. 7 umowy wykonawczej w przypadku gdy właściwy organ podatkowy wyda ostateczną decyzję administracyjną od której wniesione zostaną wszelkie przewidziane prawem zwyczajne środki odwoławcze, obciążającą Nadleśnictwo inną wartością niż kwota zadeklarowanego podatku dla pasów gruntów wyszczególnionych w załączniku nr 1 do umowy wykonawczej, to roczne wynagrodzenie właściwych Nadleśnictw ulegnie skorygowaniu o wartość wynikającą z tej decyzji. Pasy gruntów, za które powód zapłacił podatek w wyższej wysokości (tzw. domiar) dochodzony w niniejszej sprawie wskazane są w załączniku nr 1 do umowy wykonawczej. Organy podatkowe pierwszej i drugiej instancji obciążyły powoda inną wartością niż kwota zadeklarowanego podatku za określone grunty. A zatem powód miał podstawę do żądania od pozwanej zapłaty wartości wynikającej z decyzji organów podatkowych. W ocenie Sądu Okręgowego w świetle przeprowadzonych dowodów — celem umowy wykonawczej było zagwarantowanie obowiązku leżącego po stronie pozwanej do pokrycia podatku w wysokości określonej decyzjami organów podatkowych oraz pokrycia kosztów postępowania sądowo-administracyjnego, które powstały na skutek wnoszenia środków odwoławczych i zaskarżenia kolejnych decyzji przez powoda na wyraźne żądanie pozwanej. I właśnie postępowanie pozwanej aktywnie uczestniczącej, poprzez wskazówki dawane powodowi, w postępowaniach odwoławczych od decyzji i orzeczeń organów podatkowych, dodatkowo przekonuje o tym, że wolą stron wyrażoną w § 10 umowy wykonawczej było pokrycie przez (...), tzn. zwrot powodowi, podatków naliczonych w decyzjach domiarowych. W przeciwnym wypadku powód nie musiałby konsultować swoich decyzji w zakresie wnoszonych odwołań od domiaru podatku od nieruchomości za rok 2009 z pozwaną a pozwana w ogóle nie podejmowałaby tych czynności i od razu powinna poinformować powoda, że w świetle postanowień łączącej strony umowy nie jest zobligowana do zapłaty powodowi naliczonych dodatkowo podatków. I chociaż zawnioskowani przez pozwaną świadkowie M. K. i A. K. akcentowali, że umowa wykonawcza regulowała całokształt rozliczeń stron z tytułu eksploatacji gruntów leśnych pod liniami energetycznymi za okres 2006-2011, to z drugiej strony świadek M. K. wskazał, że (...) rekomendowała wnoszenie środków odwoławczych, co wynika z umów, a jeśli wynagrodzenie wzrosło i zapadł wyrok ostateczny to (...) była zobowiązana zapłacić różnicę. Z kolei świadek A. K., inicjator uporządkowania spraw związanych ze współpracą z Lasami Państwowymi, zeznał m.in., że nie jest ich intencją obciążanie partnerów; że w umowie ramowej zapisane było, że strony bronią się do końca, wykorzystując wszystkie tryby odwoławcze; że na tamten stan, intencją było zażegnanie sporów i to w jaki sposób mamy „dalej żyć”. Wreszcie świadek A. K. zeznał, że nie dostrzegał znaczącego ryzyka podatkowego w tej sprawie, nie wiedząc czemu (...) zapłaciła część należności za rok 2009. Intencję zażegnania sporów i uregulowania korzystania z gruntów leśnych na przyszłość wskazywał też świadek T. N. (główny księgowy Nadleśnictwa) i nadleśniczy T. K., zaznaczając jednocześnie, że Nadleśnictwo nie mogłoby sobie pozwolić na ponoszenie kosztów decyzji domiarowych i zapisy § 10 miały właśnie temu zapobiegać.

Pozwana zgodnie z § 5 ust. 8 umowy wykonawczej po otrzymaniu decyzji organu podatkowego II instancji — SKO z dnia 20 stycznia 2014 r. przedstawiła swoje stanowisko odnośnie zasadności składania środków zaskarżenia. W mailu z 10 lutego 2014 r. pozwana poinformowała, że stoi zdecydowanie na stanowisku, że Nadleśnictwo K. powinno w trybie przewidzianym prawem złożyć skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na decyzję organów podatkowych. Nadto pozwana przesłała powodowi argumentację stosowaną w podobnych sprawach celem wykorzystania przy formułowaniu skargi. W świetle tych okoliczności zgodnie z § 5 ust. 10 w przypadku niekorzystnego rozstrzygnięcia dla Nadleśnictwa w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia środka zaskarżenia, co do którego stanowisko Operatora było pozytywne, zwróci on Nadleśnictwu poniesione koszty postępowania w wysokości określonej w orzeczeniu kończącym

sprawę. Ponieważ powód wykonywał wszystkie polecenia pozwanej, postępował zgodnie z umową wykonawczą, to nie można mówić, że aktualnie brak jest podstaw do żądania przez powoda zapłaty należności dochodzonych pozwem. Jeżeli bowiem pozwana uznawała, że nie powinna dokonywać żadnej płatności z tytułu domiaru podatku od nieruchomości za rok 2009, to nie powinna żądać od powoda wnoszenia środków zaskarżenia do sądu administracyjnego. Jednak pozwana takie żądanie wysunęła, wskazując argumentację, którą powód podnosił w skardze, gdyż pozwana miała świadomość konieczności korekty wynagrodzenia na podstawie umowy wykonawczej.

W piśmie z dnia 19 grudnia 2016 r. w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z dnia 8 grudnia 2016 r. pozwana poinformowała, że nie uchyła się od zapłaty Nadleśnictwu K. należnej kwoty objętej prawomocnym wyrokiem NSA z dnia 4 października 2016 r. (sygn. akt FSK 2462/14) w sprawie zmiany kwalifikacji podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Poza tym Sąd Okręgowy zauważył, że pozwana za rok 2009 częściowo dokonała zapłaty wynagrodzenia skorygowanego w związku z wydaniem przez organ podatkowy pierwszej instancji decyzji z dnia 7 października 2013 r., utrzymanej w mocy decyzją SKO z dnia 20 stycznia 2014 r. Pozwana zapłaciła z faktury korygującej (...) w dniu 6 marca 2017 r. kwotę 152 879,92 zł, a zapłata ta została dokonana pomimo tego, że za I. półrocze 2009 r. wydany został wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 listopada 2012 r. (V GC 33/12), w którym Sąd zasądził od pozwanej kwotę 54 084,41 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. Zresztą za oba półrocza spornego roku wyroki wydane zostały przed podpisaniem umowy wykonawczej. Pomimo tego pozwana zapłaciła powodowi skorygowane wynagrodzenie o wartość zmienionego podatku od nieruchomości jedynie za pierwsze półrocze 2009 r., a także dokonała zapłaty naliczonych odsetek od zaległości podatkowych oraz powstałych kosztów postępowania sądowego. Zdaniem Sądu Okręgowego skoro tryb korygowania wynagrodzenia przewidziany w § 10 umowy wykonawczej nr (...) miał miejsce co do należności za pierwsze półrocze 2009 r., to tym samym należy przyjąć, że wynagrodzenie winno być skorygowane także za drugie półrocze tego roku. Taki bowiem był cel zawarcia umowy wykonawczej, która miała zabezpieczać interesy Skarbu Państwa PGL Lasy Państwowe w razie wydania przez organy podatkowe decyzji o zmianie kwalifikacji podatkowej gruntów pod liniami energetycznymi należącymi do pozwanej.

W ocenie Sądu Okręgowego na uwzględnienie nie zasługiwał też podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia. Otóż nie negując trzyletniego okresu przedawnienia związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą (art. 118 k.c.) Sąd Okręgowy zauważył, że w przedmiotowej sprawie powód na wniosek i w zasadzie polecenie pozwanej po wydaniu decyzji przez SKO skierował skargę do WSA. Wobec tego dopiero po wydaniu wyroku przez NSA, po rozpatrzeniu skargi kasacyjnej wniesionej przez SKO w G., powód mógł wystąpić do pozwanej o zapłatę uiszczonego podatku na podstawie decyzji organów podatkowych. Przy czym wniesienie skargi do WSA nie wynikało z woli powoda, a tylko z żądania pozwanej, która nie dostrzegała braku bezzasadności wnoszenia tego środka zaskarżenia, co potwierdza jej mail z dnia 10 lutego 2014 r. Skoro zatem wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego wydany został w dniu 4 października 2016 r., to z tą chwilą wymagalne stało się roszczenie powoda o zapłatę przez pozwaną zwiększonego podatku od nieruchomości. A ponieważ pozew został wniesiony w dniu 6 grudnia 2017 r., to oczywiście jest, że nie upłynął okres przedawnienia.

Sąd Okręgowy podkreślił, że choć powód uścił na rzecz Gminy K. zobowiązanie podatkowe w postaci zwiększonego podatku od nieruchomości za rok 2009 w dniu 19 lutego 2014 r. i wezwał pozwaną do zapłaty korekty podatku za 2009 r., to jednocześnie jeszcze w lutym 2014 r. wniósł skargę do WSA w Gorzowie Wlkp. W dniu 12 maja 2014 r. WSA wydał wyrok, którym uchylił zaskarżoną decyzję i określił, że nie może być wykonana. Ponieważ ta decyzja była podstawą upomnienia skierowanego do powoda przez Wójta Gminy K., to odpadła podstawa do zapłaty przez pozwaną Nadleśnictwu zwiększonego podatku. Aktualizacja obowiązku pozwanej względem powoda powstała dopiero z chwilą wydania wyroku przez NSA w dniu 4 października 2016 r. w wyniku skargi kasacyjnej SKO. I stąd też powód dopiero w dniu 7 grudnia wystawił pozwanej fakturę korygującą nr (...) do faktury nr (...) z dnia

23 listopada 2012 r. na kwotę 316 047,57 zł z terminie płatności 30 dni od daty jej otrzymania (§ 5 ust. 11 i 12 w zw. z § 10 umowy wykonawczej). Powyższe dodatkowo przekonuje o nieprzedawnieniu dochodzonego pozewem roszczenia.

Mając na uwadze całokształt poczynionych rozważań Sąd Okręgowy uwzględnił w całości powództwo o naprawienie szkody wynikłej z nienależytego wykonania przez pozwaną umowy wykonawczej (art. 471 k.c.). Zasądzona jako odszkodowanie kwota 164 809,53 zł stanowi równowartość poniesionych przez powoda wydatków w związku ze zwiększonym wymiarem podatku od nieruchomości za drugie półrocze roku 2009. Szczegółowe wyliczenie tej kwoty, po uwzględnieniu częściowego pokrycia przez pozwaną przedmiotowej faktury korygującej (wplata kwoty 152 879,92 zł) znalazło się w pozwie i w zasadzie nie było przez pozwaną kwestionowane. Sąd Okręgowy również zaakceptował to wyliczenie. Podkreślił przy tym, że o ile wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z gruntu nie było opodatkowane podatkiem VAT, to już korekta wynagrodzenia z tytułu umowy wykonawczej jako roszczenie wynikające z umowy jest objęte podatkiem VAT, gdyż wynika ono z korekty faktury VAT. W § 6 ust. 2 umowy wykonawczej wskazano, że do kwoty ustalonego wynagrodzenia zostanie doliczony podatek VAT w wysokości obowiązującej w dniu wystawienia faktury VAT.

Sąd Okręgowy wskazał, że odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 k.c.) zasądzone zostały od dnia następnego po terminie płatności wskazanym w fakturze korygującej VAT nr (...). po upływie 30 dni, przyjmując, że pozwana otrzymała fakturę w dniu 8 grudnia 2016 r.

Stan faktyczny rozstrzyganej sprawy Sąd Okręgowy ustalił w przeważającej mierze na podstawie dowodu z dokumentów, które nie były przez strony kwestionowane, a i Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania ich wiarygodności.

Dowody ze źródeł osobowych miały charakter uzupełniający, w szczególności w zakresie celu i wykładni postanowień umowy wykonawczej. Jedynie nadleśniczy T. K. był osobą, która zawierała umowę wykonawczą i jego wiedza była najbardziej miarodajna.

Świadek A. K. był inicjatorem kompleksowego porozumienia się spółki (...) z Lasami Państwowymi, więc jego wiedza obejmowała zamiar stron, aczkolwiek nie był on przedstawicielem pozwanej przy zawieraniu umowy wykonawczej. Dwaj pozostali świadkowie posiadali wiedzę wynikającą z pełnionych przez nich funkcji. Generalnie treść zeznań tych osób pokrywała się ze stanowiskiem procesowym ich pracodawcy, o ile więc Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do ich całościowego zdyskwalifikowania, to i tak stanowiły one tylko uzupełnienie treści nie budzących w jego ocenie wątpliwości dokumentów.

Orzekając o kosztach procesu Sąd Okręgowy zastosował zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy, którą w całości wygrał powód (art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c.). Na zasądzoną od pozwanego kwotę złożyły się koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej, adekwatnej do wartości przedmiotu sporu.

Ponieważ Skarb Państwa jest ustawowo zwolniony od ponoszenia opłat sądowych, to na podstawie przepisu art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd Okręgowy nakazał ściągnąć od pozwanej kwotę 8 241 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (opłata od pozwu).

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana, zaskarżając go w całości oraz zarzucając sądowi I instancji:

1. naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez błędną wykładnię oświadczeń woli stron złożonych w Ramowej Umowie Współpracy z dnia 16.08.2012 r. (dalej umowa ramowa) oraz w umowie wykonawczej z dnia 13.11.2012 r. nr (...), (dalej umowa wykonawcza) polegającą na przyjęciu, że zapis § 7 zdanie drugie umowy wykonawczej, o nienaliczaniu pozwanej

wynagrodzenia za grunty, wobec których zapadły prawomocne orzeczenia sądowe, nie wyklucza zapłaty przez pozwaną należności wynikających z decyzji administracyjnej, w której organ podatkowy zobowiązał powoda do zapłaty innej (większej) wartości podatku niż zadeklarowany dla pasów gruntów wyszczególnionych z załączniku nr 1 do umowy wykonawczej,

- art. 471 k.c., poprzez uznanie, że odmowa zapłaty wynagrodzenia w kwocie odpowiadającej skorygowanemu podatkowi od nieruchomości, ustalonemu powodowi za drugie półrocze 2009 r., stanowi nienależyte wykonanie umowy wykonawczej, podczas gdy umowa ta nie przewidywała obowiązku pozwanej w tym zakresie, gdyż ustalono w niej zasadę nienaliczania pozwanej wynagrodzenia za okresy i grunty, co do których przed zawarciem umowy wykonawczej zapadły prawomocne orzeczenia,

2. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie dochodzonej kwoty pomimo zasadności zarzutu pozwanej o powadze rzeczy osądzonej,
- tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez brak dokonania wszechstronnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, w szczególności umowy ramowej, umowy wykonawczej i umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a także dowodu z zeznań świadków, prowadzący do błędnego ustalenia stanu faktycznego, błędnej interpretacji umowy w zakresie ustaleń stron co do sposobu rozliczenia wzajemnych roszczeń obejmujących lata 2006-2011.

Z uwagi na powyższe pozwana wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Sąd I instancji w sposób prawidłowy zgromadził w sprawie materiał dowodowy, a następnie w sposób niewadliwy dokonał jego oceny. W konsekwencji ustalił stan faktyczny, odpowiadający treści tych dowodów. Tym samym Sąd Apelacyjny przyjął go za własny. W sytuacji bowiem, gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji nie musi powtarzać dokonanych ustaleń, gdyż wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37 Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83). Jak jednolicie wskazuje się w judykaturze, obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji (art. 378 § 1 k.p.c.), oznacza związanie sądu odwoławczego zarzutami prawa procesowego (tak Sąd Najwyższy min. w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07), za wyjątkiem oczywiście tego rodzaju naruszeń, które skutkują nieważnością postępowania. Sąd Apelacyjny nie dostrzegł ich wystąpienia w niniejszej sprawie. Nie zasługiwały na uwzględnienie zarówno zarzuty dotyczące naruszenia przez sąd I instancji przepisów procedury i zarzuty poczynienia wadliwych ustaleń faktycznych. Sąd I instancji nie dopuścił się również naruszeń prawa materialnego.

Ustosunkowując się do treści apelacji pozwanej stwierdzić należy, że podniesione tam zarzuty naruszenia przepisu art. 233§1 k.p.c. w zw. z art. 65§1 i 2 k.c., art. 199§1 pkt 2 k.p.c., jak również prawa materialnego tj. art. 65§1 i 2 k.c. oraz

art. 471 k.c. okazały się chybione i tym samym nie zdołały podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia sądu I instancji, które w ocenie Sądu Apelacyjnego odpowiada prawu.

Zważywszy na konstrukcję wniesionego środka zaskarżenia, w pierwszej kolejności odnieść się należało do tej części argumentacji pozwanej, w której wskazywała na zaistniałe uchybienia o charakterze formalnym, w szczególności ocenę dowodów przeprowadzoną z przekroczeniem dyspozycji przepisu art. 233§1 k.p.c. Zagadnienie to związane jest bowiem z poczynionymi przez Sąd Okręgowy ustaleniami faktycznymi, determinującymi materialnoprawną ocenę zasadności roszczeń powoda, dokonywaną po uprzedniej subsumcji odpowiednich przepisów prawa do stanu faktycznego stanowiącego przedmiotową podstawę rozstrzygnięcia. Dla porządku wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym zarzut naruszenia art. 233§1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd Okręgowy, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi iść ostatec, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych (por. przykładowo postanowienie z dnia 11 stycznia 2001r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., nr 5, poz. 33, postanowienie z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, nie publ., wyrok z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma racji skarżąca, że Sąd Okręgowy uchybił przepisowi art. 233§1 k.p.c. w zw. z art. 65§1 i 2 k.p.c. ponieważ na podstawie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny dowodów, a w szczególności dokumentów, a uzupełniająco zeznań świadków dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Co więcej pozwana w istocie powtórzyła treść zarzutu dotyczącego naruszenia przepisu prawa materialnego tj. art. 65§1 i 2 k.c., a co za tym idzie uznać należy za zbędne odnoszenie się do tego zarzutu w sposób szczegółowy. Wskazać bowiem należy, iż ustalenie treści oświadczenia woli należy do ustaleń faktycznych. Natomiast wykładnia oświadczenia woli należy do kwestii prawnych i odbywa się na podstawie art. 65 k.c. oraz podlega kontroli kasacyjnej, gdyż błędy w tym zakresie stanowią naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną ich wykładnię (tak wyrok SN z dnia 21 października 2003 r., I CK 168/02, LEX nr 82270).

W dalszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutu dotyczącego powagi rzeczy osądzonej w zakresie dochodzonego przez powoda roszczenia. Powaga rzeczy osądzonej, która zachodzi w przypadkach, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami (por.

uwagi do art. 366), powoduje zawsze odrzucenie pozwu (por. postanowienie SN z dnia 27 września 2000 r., V CKN 1442/00, OSNC 2001, nr 6, poz. 86). Tożsamość roszczeń zachodzi, kiedy sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej. O tym zaś, czy chodzi o tę samą lub inną podstawę faktyczną, a więc o ten sam lub odmienny stan faktyczny sprawy, nie rozstrzygają konkretne twierdzenia strony powodowej lub brak takich twierdzeń, lecz istnienie lub nieistnienie przed zamknięciem rozprawy okoliczności faktycznych, tj. zdarzeń lub stanów składających się na stan faktyczny, z którym norma prawna rozstrzygająca o słuszności żądania wiąże dochodzone skutki prawne (por. postanowienie SN z dnia 21 listopada 2013 r., III CSK 43/13,

LEX nr 1427740; postanowienie SN z dnia 14 marca 2014 r., III CSK 124/13, LEX nr 1463866, postanowienie SN z dnia 9 października 2014 r., IV CSK 37/14, LEX nr 1544215).

Przenosząc powyższe teoretyczne rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy trafnie uznał, że nie zachodzi tożsamość przedmiotu w niniejszej sprawie, a prawomocnie osądzonymi, a co za tym idzie brak jest podstaw do odrzucenia pozwu. Przedmiotem żądania spraw zakończonych w 2012 r. było odszkodowanie za bezumowne korzystanie z nieruchomości stanowiących własność powoda w 2009r. Natomiast w tej sprawie roszczenie powoda oparte jest na przepisie art. 471 k.c. regulującej odpowiedzialność kontraktową. Powód w treści pozwu wprost wskazał, że dochodzi odszkodowania za nienależyte wykonanie zawartej w dniu 13 listopada 2012 r. umowy wykonawczej z pozwaną. Taką też podstawę prawną przyjął sąd

I instancji, z czym należy się zgodzić. Okoliczność wydania prawomocnych wyroków dotyczących okresu 2009 r. może stanowić co najwyżej zarzut merytoryczny w kontekście zawartej umowy mający na celu oddalenie powództwa, co zresztą było przedmiotem badania przez Sąd Okręgowy. Tym samym brak jest jakiegokolwiek podstaw do odrzucenia pozwu w sposób postulowany przez pozwaną, a co za tym idzie rozstrzygnięcie w tym zakresie sądu I instancji uznać należy za prawidłowe.

Ponadto Sąd Apelacyjny wskazuje, iż nie podziela zarzutu dotyczącego przeprowadzonej wykładni umowy stron, bowiem wykładnia dokonana przez Sąd Okręgowy uwzględnia dyspozycję przepisu art. 65 k.c., a przyjęty przez sąd tok rozumowania jest niewątpliwie prawidłowy.

Na wstępie należy poczynić uwagi natury teoretycznej i wskazać, że ogólne reguły wykładni oświadczeń woli (umów) zawiera art. 65 k.c. W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 29 czerwca 1995 r. Sąd Najwyższy przyjął na tle przywołanego przepisu tzw. kombinowaną metodę wykładni (vide: OSNC 1995, Nr 5, poz. 16), co następnie potwierdził w kolejnych orzeczeniach (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1997 roku, I CKN 825/97,

OSNC 1998, Nr 5, poz. 85). Metoda ta przyznaje pierwszeństwo, w wypadku oświadczeń woli składanych innej osobie, temu znaczeniu oświadczenia woli, które rzeczywiście nadały mu strony w chwili jego złożenia (subiektywny wzorzec wykładni). Wskazane jest zatem przyjmowanie takiego sensu oświadczenia woli, które uwzględnia logikę całego tekstu, który je wyraża (kontekst słowny). Niezależnie od powyższego, z art. 65 § 2 k.c. wynika nakaz kierowania się przy wykładni umowy jej celem, przy czym nie jest konieczne, aby był to cel uzgodniony przez strony, wystarczy cel zamierzony przez jedną stronę, który jest wiadomy drugiej. Argumenty językowe (gramatyczne) schodzą w tym wypadku na drugi plan, ustępując argumentom odnoszącym się do woli stron, ich zamiaru i celu.

Wykładnia oświadczeń woli powinna uwzględniać stosownie do przepisu art. 65 § 2 k.c. - rzeczywistą wolę stron, co wymaga zbadania nie tylko konkretnego postanowienia określonej umowy, ale analizy jej całości. Innymi słowy wskazane jest przyjmowanie takiego sensu oświadczenia woli, które uwzględnia logikę całego tekstu (kontekst umowny). Poza tym, dla stwierdzenia zgodnej woli stron mogą mieć znaczenie ich wcześniejsze i późniejsze oświadczenia oraz zachowania, czyli kontekst sytuacyjny. Wykładnia oświadczeń woli stron umowy wymaga uwzględnienia wzajemnych relacji między postanowieniami tej umowy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2013 r., IV CSK 1/13, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2016 r., I CSK 631/15, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2018 r., IV CSK 106/17, nie publ.). W ramach wykładni umów uwzględnić trzeba, co oczywiste, relewantne w okolicznościach ogólne sprawy przesłanki, o których mowa w art. 65 § 1 k.c. Ocena wykładni oświadczeń woli stron wymaga uwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy, a zatem ze swojej istoty wymaga doprecyzowania na gruncie poszczególnych spraw (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2018 r. sygn. akt II CSK 42/18).

Analizując ponownie niniejszą sprawę Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że wykładnia umowy dokonana przez sąd I instancji jest prawidłowa i odpowiada rzeczywistej woli stron, wbrew twierdzeniom pozwanej. Sąd Apelacyjny

w pełni podziela opisany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku tok rozumowania i analizę treści umów prowadzące do wniosku, że strony ustaliły, iż w każdym przypadku pozwana zobowiązana będzie do zapłaty domiaru podatku od nieruchomości od użytkowanych gruntów, o ile takie decyzje zostaną wydane i pomimo zaskarżenia będą podlegały wykonaniu. Tak jak było wskazane powyżej przy badaniu treści oświadczeń woli stron należy brać pod uwagę cały kontekst sytuacyjny, a także późniejsze zachowanie stron podjęte w związku z realizacją zawartej umowy. W sprawie niniejszej zachowanie pozwanej już o zawarciu umowy stanowi bardzo istotny element pozwalający na zdekodowanie jej woli.

Z niekwestionowanej treści umowy (§5 ust. 7) wynika, że w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda ostateczną decyzję administracyjną, od której wniesione zostaną wszelkie przewidziane prawem zwyczajne środki odwoławcze, obciążająca Nadleśnictwo inną wartością niż kwota zadeklarowanego podatku dla pasów gruntów wyszczególnionych w załączniku nr 1 do niniejszej umowy, to roczne wynagrodzenie Nadleśnictwa ulegnie skorygowaniu o wartość wynikającą z tej decyzji. Zasada konieczności wykorzystania środków odwoławczych nie obowiązuje w sprawach, w których ich wniesienie byłoby oczywiście uzasadnione. Nadto w myśl §10 umowy wykonawczej zapłata przez Operatora wynagrodzenia określonego w §7 niniejszej umów zwalnia Operatora ze wszelkich zobowiązań w stosunku do Nadleśnictwa, w tym również ze zobowiązań solidarnych, za wyjątkiem ewentualnych roszczeń podatkowych, które jeśli wystąpią to będą miały do nich zastosowanie zasady określone §5 niniejszej umowy, stosowane odpowiednio.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa po otrzymaniu decyzji wójta gminy o wyższym wymiarze podatku od nieruchomości z tytułu prowadzonej przez nią działalności gospodarczej za rok 2009 r. niezwłocznie poinformowała pozwaną o tym fakcie w myśl §5 ust.8 i nast. umowy wykonawczej. Strony w toku prowadzonego postępowania odwoławczego pozostawały w ciągłym kontakcie, wymieniały liczną korespondencję. Pozwana rekomendowała wnoszenie kolejnych środków odwoławczych, w tym skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, a następnie do Naczelnego Sądu Administracyjnego, co więcej pomagała przy ich redagowaniu. Jednym słowem strony realizowały postanowienia umowy dotyczące ewentualnej wypłaty powodowi należności z tytułu podatku od nieruchomości. Co więcej pozwana w treści pisma z dnia 16 grudnia 2016 r. (k. 193) wprost oświadczyła, że nie uchyla się od zapłaty Nadleśnictwu K. należnej kwoty objętej prawomocnym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 października 2016 r. , sygn. akt II FSK 2462/14 w sprawie zmiany kwalifikacji podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Wszelkie powyższe okoliczności świadczą niezbicie o tym, że już na tym etapie pozwana poczuwała się do odpowiedzialności z tytułu zawartej pomiędzy stronami umowy. Tym samym zdawała sobie sprawę z tego, że istnieje duże prawdopodobieństwo negatywnego rozstrzygnięcia sprawy w zakresie podatku od nieruchomości, a co za tym idzie powstania roszczenia po stronie powodowej. Gdyby było inaczej, to już na etapie wydania pierwszej decyzji podatkowej przez Wójta Gminy K. w dniu 17 grudnia 2012 r. pozwana winna odmówić jakiegokolwiek pomocy powodowi oraz poinformować go o tym, że roszczenie dotyczące 2009 r. nie jest uzasadnione, bowiem zostało rozstrzygnięte prawomocnym orzeczeniem sądowym. Mimo tego uczyniła inaczej i konsekwentnie realizowała treść zawartej umowy wykonawczej. Tłumaczenie, że pozwana była zainteresowana rozstrzygnięciem tej kwestii w kontekście innych ewentualnych postępowań jakie mogłyby jej dotyczyć, wydaje się być niewiarygodne w obliczu dalszych działań pozwanej, a w szczególności powyższego oświadczenia.

Najistotniejszą zatem kwestią w niniejszej sprawie jest to, że pozwana uznała kwotę domiaru podatku związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą za I połowę 2009 r. pomimo tego, że za ten okres zapadł prawomocny wyrok Sądu o sygn. akt V GC 33/12. Tym samym argumentacja pozwanej dotyczącego tego, że zawarta umowa wykonawcza nie uprawnia powoda do dochodzenia roszczenia z tytułu zwiększonego podatku od nieruchomości co do okresów za które zapadły prawomocne orzeczenia sądowe pozbawiona jest racjonalności i nie może stanowić podstawy do oddalenia powództwa. Skoro pozwana zapłaciła podatek od nieruchomości za I półrocze 2009 r. pomimo istnienia prawomocnego orzeczenia w tym zakresie,

to jej obecna argumentacja dotycząca rozumienia treści ustaleń stron pozbawiona jest uzasadnienia. Pozwana nie może skutecznie powoływać się na istnienie prawomocnego orzeczenia i z tego tytułu odmawiać zapłaty podatku, a jednocześnie uiszczać w sposób wybiórczy należność za okres w którym również zapadło prawomocne orzeczenie. Okoliczność ta dowodzi tego, że przedstawiona przez pozwaną wykładnia zapisów umowy stron stanowi jedynie taktykę procesową mającą na celu uniknięcie zapłaty należnego powodowi odszkodowania w wysokości podatku od nieruchomości na podstawie obowiązującej strony umowy i w związku z tym nie może zostać uwzględniona w żadnym zakresie.

Konsekwencją dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie przez Sąd Okręgowy, a także prawidłowej wykładni umowy było zastosowanie przepisu art. 471 k.c. regulującego odpowiedzialność kontraktową. Niewątpliwie w okolicznościach niniejszej sprawy strony zawarły umowę wykonawczą, której treść de facto nie była przez nie kwestionowana. Umowa ta, a dokładnie §5 tej umowy stanowiły podstawę roszczeń powoda wobec pozwanego z tytułu zmiany kwalifikacji podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości, wobec spełnienia wszelkich wymogów tam przewidzianych. Pozwana pomimo kierowanych do niej wezwań do zapłaty nie uregulowała dochodzonej niniejszym pozwem należności, a co za tym idzie istniały podstawy do uwzględnienia powództwa w całości w oparciu o przepis art. 417 k.c. Tym samym uznać należy, że zarzuty przedstawione przez pozwaną są całkowicie chybione i nie mogą zostać uwzględnione w żadnym zakresie.

Reasumując, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że sąd I instancji prawidłowo ustalił odpowiedzialność pozwanej za nienależyte wykonanie umowy wykonawczej zawartej w dniu 13 listopada 2012 r. pomiędzy stronami, a także zakres i wysokość doznanej szkody.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Powyższe rozstrzygnięcie determinuje treść orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego. Powód wygrał niniejsze postępowanie co do istoty, a zatem na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. należy się jemu od pozwanej zwrot kosztów, zgodnie z jego wnioskiem. Koszty te obejmują wynagrodzenie radcy prawnego na podstawie §2 pkt 6) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U z 2018 r. poz. 265).

Dorota Gamrat - Kubeczak Agnieszka Bednarek - Moraś Zbigniew Ciechanowicz